

Син поета

Батько його, Олександр Якимович Гаврилук, загинув молодим – йому ледве виповнилося тридцять років. Майже половину з них провів у в'язницях та катівнях. Боротьбі за соціальне й національне визволення західноукраїнських земель присвятив він своє життя. Сьогодні син поета-борця Михайло Олександрович Гаврилук – кандидат наук, професор, ректор одного з найбільших у республіці вузів – Львівського політехнічного інституту. Син став гідним творцем і будівничим саме того життя, про яке мріяв і за яке загинув його батько.

Напередодні возз'єднання, коли Михайлові виповнилося сім років, Олександр Гаврилук у поемі «Львів» так писав про своє улюблене місто:

*Навік зачарований тобою,
я крізь ненаситну любов,
тут ритм цей кований
присвоїв
твоїх чудових строгих строф.*

Михайло Олександрович, їдучи до рідного вузу – Львівського політехнічного інституту, часто згадував ці рядки. І кожен, хто хоч кілька разів побував у місті закам'янілої архітектури, звик до того, що побачення з Політехнікою – це щоразу зустріч з новим. І це не перебільшення. Кілька років тому ми готували тематичну сторінку, присвячену вузові. Михайло Олександрович повів газетярів на вулицю Миру. Зупинившись поблизу щойно збудованого п'ятиповерхового корпусу, ми не приховували свого захоплення. А ректор сказав:

– Приїздіть через кілька років. Цей велетень уже буде немовлям...

І ось ми знову біля цієї споруди. Паралельно вулиці милують пластикою величезні корпуси на проспекті Невського. Отакий він – ефект творення в дії. Дистанція навчальних та лабораторних корпусів, науково-виробничих комплексів стає дистанцією часу: вона адекватна динамічному розвитку найбільшого вузу на Заході нашої республіки, адекватна, врешті, самій біографії ректора Гаврилука. Життя Михайла Олександровича нагадує гірську бистрину, що завжди прагне широчини, повноводдя. Закінчив політехнічний інститут із відзнакою, став інженером-електриком, був зарахований асистентом кафедри автоматичної і телемеханіки. А далі – сходинка за сходинкою піднімався вгору. Захистив дисертацію, став доцентом, проректором з наукової роботи у рідному вузі. І на кожній сходинці залишав по собі повновагі добрі справи, які люди гідно оцінили. Десять років тому став ректором. Зараз з гордістю розповідає про своїх колег. Називає професорів Нелю Миколаївну Дячкову, Сергія Григоровича Калініна, Дмитра Юрійовича Мочернюка, Рубена Абгаровича Акопяна, Людмилу Григорівну Шпинову...

*Так зобразив Михайло Олександрович Гаверилук
знамените поліське озеро Біле*

Під час останньої зустрічі з Михайлом Олександровичем перед черговим відрядженням до столиці я запитав його про плани на майбутнє. Він охоче розповідав мені про завершення розробки масштабного проекту соціального розвитку інститутського колективу, про впровадження у навчально-виховний процес комплексної системи управління якістю підготовки фахівців.

– Досить оглянутися довкола, – каже Михайло Олександрович, – вдуматися у цифри нашого поступу, щоб оцінити повною мірою, якого стрімкого прискорення набрала наукова галузь на Львівщині і у нас, у політехнічному інституті, зокрема. А попереду – нові, вищі вершини, але ми їх обов’язково подолаємо!

Володимир БЕРЕЗЮК

Газета «Радянська освіта» від 21 лютого 1981 року

Якщо хочеш стати інженером

Розповідь про професії, які можна здобути
у Львівській політехніці

З метою прискорення науково-технічного прогресу визнано за доцільне на основі новітніх досягнень науки і техніки забезпечити широке застосування систем автоматичного управління, промислових роботів, створювати автоматизовані цехи і заводи, широко впроваджувати автоматизовані засоби і методи контролю якості продукції. Зокрема, в машинобудуванні одна з нагальних проблем – підвищення в оптимальних розмірах одиничних потужностей машин і обладнання з одночасним зменшенням їх металоємкості й енергоспоживання, а також зниженням вартості. Більшість із цих надзвичайно важливих завдань покликані вирішувати інженерні кадри: конструктори, технологи, дослідники, експлуатаційники. Таких фахівців готує і наш ВНЗ. Щорічно інститут скеровує в народне господарство 4 тисячі інженерів. Вони працюють на промислових підприємствах, у науково-дослідних інститутах, на найбільших будовах і в конструкторсько-технологічних бюро, в експедиціях і лабораторіях нашої країни і за кордоном.

Вся багатогранна робота колективу ВНЗ підпорядкована поліпшенню насамперед підготовки інженерних кадрів. Їх навчання проводиться за багатьма найновішими напрямками науки і техніки.